

В. „Законностъ“

ще излиза два пъти въ седмицата:
въ четвъртъкъ и недѣля.

ЦѢНАТА МУ Е:

За година	9 лева
„ 6 мѣсеци	5 „
„ 3 „	3 „
„ 1 „	1 „

За въ странство:
се прибавятъ пощенскитѣ разности.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

ЗАКОННОСТЪ

Спомоществованията

почнуватъ отъ началото на всѣки мѣсець
Писма, ръкописи и пари се испращатъ
до Редакцията въ Руссе.

За частни обявления се плаща:
По 2 ст. на дума на първата страни-
ца и по 1 ст. — на четвъртата.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

Антонъ Байчевъ

Искренно благодари на всичкитѣ си приятели,
познайници и радници, които сж го позравили съ
именния му день.

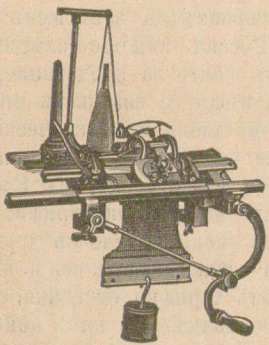
Зжбий Лѣкаръ
ЖИВКО ИКОНОВЪ

живѣе на жгъла на Караджовата и
Княжеска улици.

10—5.

НАЙ-НОВИ

ПЛЕТАЧНИ МАШИНИ type M

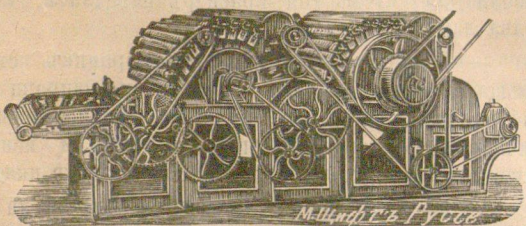
съ ръководство на българский езикъ се нами-
ратъ за проданъ у:

Мънзовъ & Бабаджовъ въ Руссе

Тия машини се отличаватъ отъ другитѣ систе-
ми съ слѣдующитѣ прѣимущества: Съвършено
легки колца; патентовано водение на кол-
цата; автоматически напрѣгатели за вал-
често плетение чрѣзъ махание само ръч-
ката на лѣво и дѣсно; прѣзалки не се
употрѣбляватъ, както при другитѣ систе-
ми; свободността на лѣгла за иглитѣ; га-
гичкитѣ на кукитѣ (иглитѣ) се отварятъ
посрѣдствомъ патентовани четинени чет-
ки, съ което иглитѣ се запазватъ отъ повреждане
и чупение; завзематъ малко мѣсто, и произ-
веждатъ много работа.

Плетачнитѣ машини type M сж толкова прѣ-
вѣходни, щото смѣло може да се каже, че нито една
отъ конкурирующитѣ фабрикаци не притѣжаватъ тѣх-
нитѣ хубави качества.

Сжщата фирма — Мънзовъ & Бабаджовъ
доставява съ най-износни цѣни и

АНГЛИЙСКИ ДАРАЦИ
съ чиличени зжби на валсоветѣ,

дарацѣ отъ най-здрава конструкция, които влачатъ
всѣкаква вѣлна безъ чепкало.

Проспекти и цѣни се испращатъ по искание.

5—10

Обявявамъ на почитаемота руссенска публика,
че прѣзъ цѣлия зименъ сезонъ, въ празничнитѣ и
недѣлни дни, въ хотелътѣ ми „Ислах-хане“ —
„Швайцеръ“ ще свири флотската военна музика,
подъ управлението на г. Капелмейстера Фр. Свобода,

който за тѣзи цѣль е приготвилъ единъ съвсѣмъ
новъ репертуаръ.

На расположението на публиката ще бждатъ
и двата салона: горния и долния.

Въ заведението ми се консумира исклучително

ЩАЙНБРУХСКО ПИВО.

Една чаша 25 ст., кога има музика, и 20 ст. — кога нѣма.

Съ почитание:

Маргинъ Дубовский.

Сдържател на хотелитѣ „Ислах-хане“ — „Швай-
церъ“ и „Европа“.

5—5

Въ Базаръ де Луксъ има единъ новъ,
изящень **Велосипедъ** за проданъ, отъ системата
Бадения, съ всичкитѣ му принадлежности, съвсѣмъ
случайно, само за 300 лева.

Im Bazar de Luxe ist ein neues ele-
gantes Velociped, System Badenia, sammt
allen Zugehör, zufälliger Weise, nur für
300 Lewa zu verkaufen.

Даватъ се подъ наемъ:

Една магaзия и задъ нея една едно-

етажна къща, състояща

отъ три стаи и пр., находящи се на жгъла на Кня-
жеската и Караджова улици.

За споразумѣние — до аптеката „Корона“

1—1

ОБЯВЛЕНИЕ

Управителний Комитетъ на Шивачното-Акцио-
нерно Спестително Дружество „Економия“ въ гр.
Руссе има честь да покани Г. Г. Акционеритѣ на
Дружеството на Обикновенно Общо Събрание, на ос-
нование чл. 55 отъ Устава, което ще се състои на
26 Януарий т. г. въ Старото Крайненско Училище,
въ 9 часа прѣдъ обѣдъ.

При това Управителния Комитетъ умолява жи-
вущитѣ въ града акционери да се съобразятъ съ чл.
56 отъ Устава, а живущитѣ вънъ отъ Руссе, на ос-
нование на сжщия членъ отъ Устава, да опълномо-
шатъ писменно нѣкой отъ живущитѣ въ града ак-
ционери.

За дневния редъ на събранието ще се
съобщи на г-да акционеритѣ чрѣзъ особни покани.

Въ случай че събранието не се състои на 26
Януарий, то ще се отложи за 15 дни и тогава ще
се състои безъ друго (чл. 57 отъ Устава).

Руссе, 8-ий Януарий 1897 г.

Отъ Управлението на Дружеството.

3—3.

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЪ

До Г-на Г. Георговъ, Директоръ на осигури-
телното Дружество „Ню-Йоркъ“ за животъ.

Подписаната, опекунка на малолѣтнитѣ ми дѣ-
ца, честь имамъ да Ви съобща, Г-не, че получихъ
отъ Българската Народна Банка седемъ хиляди лева,
за която сума се бѣше осигурилъ покойникътъ ми
мжжъ Никола Балджиевъ; сжщеврѣменно считамъ
за своя приятна длъжностъ да поблагодаря, както
отъ моя страна, тъй и отъ страна на малолѣтнитѣ
сирачета, на Дружеството за бързото исплащане на
осигурацията.

Сливень, 10 Септемврий 1896 г.

Съ почитание:

Кина Балджиева.

2—2

Руссе, 18 Януарий 1897 год.

Уводната статия въ миналия брой на нашия
вѣстникъ се завърши съ натякванията, които ни се
правятъ отъ нѣкояцина приятели, тукъ и въ Рос-
сия, за гдѣто ние сме биле поддържали идеята на
отстъпникитѣ и космополититѣ, като сме проповѣд-
вали, че само по този начинъ щѣло да стане въз-
можно едно рационално и окончателно рѣзрѣшение
на офицерско-емигрантския въпросъ.

Бързае днесъ да отговоримъ и на тѣзи на-
тяквания.

Трѣбва да забелѣжимъ най-напрѣдъ, че ние
по принципи винаги сме стоели за едно такова раз-
рѣшение на офицерско-емигрантския въпросъ, щото
находящитѣ се днесъ въ Россия български офицери
да се завърнатъ безотлагателно въ България и да
си заематъ онѣзи мѣста въ армията, които имъ се
падатъ и по право, и по заслуги. А за такива
тѣхни мѣста ние сме считали и считаме онѣзи имен-
но, които тѣ напустнаха — кой насилственно, кой
доброволно — подиръ злополучнитѣ събития отъ 9
Августъ 1896 година, за да избѣгатъ въ Россия и
да се избавятъ отъ золумитѣ на тогавашната необуз-
дана и деморализирана властъ. И, сигурно, никой
повече отъ насъ не би се радвалъ, ако подобенъ е-
динъ desiderium, при днешнитѣ политически условия
въ нашата страна, би билъ осъщественъ? Защото
нашето дълбоко почитание къмъ способноститѣ, дар-
битѣ и заслугитѣ на мнозина отъ служащитѣ днесъ
въ Россия наши другари всѣкога ни е налагало убѣж-
дението, че на българската армия трѣбва да се по-
върнатъ нейнитѣ загубени, но толкова достойни чле-
нове, какъто ще подобно едно повръщане и да
струва, и това наше убѣждение ние не сме се стѣс-
нявали да изказваме високо при всѣки удобенъ слу-
чай. Въ това отношение, значи, между насъ и на-
шитѣ другари — критици, никаква принципална раз-
лика не съществува.

Една много голѣма разлика почва да ни дѣли,
обаче, когато ние, по силата на обстоятелствата,
оставимъ принципа на становище и погледнемъ на ра-
ботата чисто-практически. А отъ тѣзи глѣдна точка,
ние не можемъ да не признаемъ, макаръ че съ това
рисуваме да не угодимъ на всички, че, при всич-
кото си искрено желание да видимъ г. г. офицери-
тѣ-емигранти отново на чело на нашата армия, кж-
дѣто тѣ стояха, когато, прѣди единайсетъ години,
я водиха къмъ побѣди и слава, ние бихме биле
най-голѣмитѣ противници на такова едно разрѣше-
ние на тѣхния въпросъ, което ще поведе подиръ
себѣ си нови неудоволствия и нови недоразумѣния
въ рѣдоветѣ на войската, която, подиръ толкова въл-
нения и тревоги, сега най-много се нуждае отъ миръ
и спокойствие. Безъ да сподѣляме неискреннитѣ и
тенденциозни планове на „Свобода“, която лѣе кро-
кодилски сълзи върху отъ нищо не застрашаваната
дисциплина на армията и съчинява въображаеми опас-
ности за нейния воински духъ и бойни качества, —
ние не можемъ да си закриваме очитѣ прѣдъ дѣй-
ствителността и да настояваме да се разрѣши еми-
грантския въпросъ така, щото, съ настаняването въ
рѣдоветѣ на войската на два-три десятка нейни бив-
ши, макаръ и толкова заслужили, членове, да се все-
лява въ тѣзи рѣдове нова крамола и да се прѣдиз-
викватъ нови враждебни чувства между бивши, а,
може би, и бждщи съратници на бойното поле....

Очевидно е, прочее, че, при тѣзи условия, за
които, спорѣдъ насъ, трѣбва да държи смѣтки всѣки
благомыслящъ човѣкъ, ние не можемъ да скръстимъ
ръцѣ на кръстопѣти, и, понеже виждаме, че наста-
няването на г. г. офицери-тѣ-емигранти въ войската,
съ пълно възстановяване тѣхнитѣ права, чинове и
длъжности, е съпрѣгнато съ известни практически
мжнотии, да прѣдоставимъ разрѣшението на офицер-
ско-емигрантския въпросъ на случайността и произ-

вола. Наопаки, намъ се налага императивна длъжност и като на българи, и като на публицисти, да намъримъ изходния път отъ затрудненията и, ако можемъ, да укажемъ и начина, по който може да се излѣзе на този спасителенъ път.

А изходния път, по нашето мнѣние, е пътя на взаимнитѣ отстъпки, които, при една добра воля отъ двѣтѣ страни, и при единъ по-широкъ погледъ на дѣлото, всѣкога могатъ да се направятъ...

Не трѣбва, оговаряме се, да се забравя, че, като говоримъ за отстъпки, ние имаме прѣдъ видъ послѣднитѣ, само що се касае до тѣхното приложение къмъ въпроса за чиноветѣ и длъжноститѣ на г. г. офицеритѣ-емигранти и до нищо повече. Ние тукъ нарочно обхождаме въпроса за настаняването на емигрантитѣ въ войската, понеже този въпросъ е вече фактически разрѣшенъ съ ланшиното постѣпване на служба на нѣколко души наши другари и понеже той нито нѣкога е служилъ, нито днесъ служи за поводъ на какви-годѣ недоразумѣния.

Като поддържаеме, прочее, изказаното много пѣти отъ насъ мнѣние, че г. г. офицеритѣ-емигранти трѣбви безусловно и безотлагателно да се настанятъ въ рѣдоветѣ на армията — ние се осмѣляваме да кажемъ категорично, че, ако за постигането на тая цѣль стана нужда да се направятъ нѣкои отстъпки въ чиноветѣ съ които емигрантитѣ могатъ да бждатъ приети на служба, то тѣзи отстъпки спорѣдъ насъ трѣбва да се направятъ.

Единственното условие, което г. г. офицеритѣ иматъ право да поставятъ при това, и да настоятъ за неговото уважение отъ когото трѣбва, е: отстъпкитѣ да станатъ отъ тѣхна страна доброволно, — съ тѣхното съгласие, по тѣхната инициатива. Защото когато една отстъпка, се прави на драга воля отъ страна на *оногова*, който има извѣстно безспорно *право*, безъ да бжде употребено върху му никакво принуждение или насилие, то отстъпката не само прѣстава да бжде такава, ами придобива характера на едно похвално самопожертвование, положително достойно за идейни хора, каквито сж били и, надѣмъ се, сж и днѣсъ нашитѣ другари въ Россия.

Сега, до гдѣ трѣбва да се простиратъ тѣзи отстъпки, ние рѣшително не сме въ състояние па и нѣма нужда, мислимъ, да укаваме точно и категорично. За насъ и за българската армия важното въ случая е, да се повърнатъ на послѣдната нейнитѣ бивши началници. Ама за това щѣло да стане нужда да се отстъпи по единъ чинъ, па дори и по два — *à la bonne heure!* . . . Г. г. офицеритѣ-емигранти съ самото си настаняване въ българската войска, ще добиятъ всички срѣдства за да възстановятъ правата си безъ всѣкакви особенни затруднения....

Ние не мислимъ, впрочемъ, че размѣра на отстъпкитѣ, които въ дѣйствителностъ ще потребватъ

ще бжде толкова голѣмъ; и ако ние го малко прѣувеличимъ, то го направихме нарочно, съ цѣль да покажемъ, чо, даже и такъвъ да бжде, бѣдата не е кой знае каква. . .

Ще ни възразятъ, може-би, че всѣкаква, дори най-малката отстъпка въ чиноветѣ на г. г. офицеритѣ-емигранти води подиръ себѣ си едно неизбежно *подчинение* на послѣднитѣ *подъ* едноврѣмнитѣ тѣхни другари и подчинени. Това възразение, обаче, не е сериозно, защото подобно едно аномално и въ военния миръ доволно многозначуще явление ще има мѣсто, даже ако всичкитѣ офицери-емигранти биха се завърнали полковници. Самия фактъ, че воененъ министръ днѣсъ въ България е полковникъ Ивановъ, който прѣди десетъ години заемаше длъжностъ, въ иерархическо отношение много по-долна отъ длъжноститѣ, що заемаха по-голѣмата частъ отъ емигрантитѣ, — самия този фактъ, казваме, е достатъченъ да покаже, че безъ такова едно явление не би могло да се mine даже при най-благоприятното разрѣшение на офицерско-емигрантския въпросъ.

Отъ горѣизложеното не е мжно да се разбере вече, че *и пѣти на компромиситѣ*, на който ние укаваме, не е тѣй страшенъ и невъзможенъ, както това се струва отъ далечъ на нѣкои наши другари отъ емигрантитѣ. Смѣемъ да увѣриаъ послѣднитѣ, че, щомъ като въпроса за чиноветѣ, който сега, може-би, малко и да смущава нѣкого отъ българскитѣ офицери, бжде туренъ нарѣдъ и емигрантитѣ покажатъ, какво тѣ сж наклонни, за изравняване сжествуващитѣ мжнотии, да направятъ още единъ актъ на самопожертвование, — тѣхното завръщане въ България и настаняване въ рѣдоветѣ на армията ще бжде посрѣщнато съ радостъ и въсторгъ. Едноврѣмнитѣ па и сегашни проповѣди на заинтересувани хора, че емигрантитѣ били прѣдатели и че тѣхното завръщане въ България и въ войската щѣло да убие духа на послѣдната, като я прѣобърне въ стадо съзаклѣтници и „князюгонци“ — тѣзи проповѣди повтаряме, не само не сж хванали никакви корѣни въ страната, ами никой сериозенъ човѣкъ никога не имъ е вървалъ. Толкова по-малко имъ сж вървали г. г. служащитѣ днѣсъ въ България офицери, които не сж мжмал да неразбиратъ всичката фалшъ и тенденциозностъ на тѣзи проповѣди, а често пѣти и да не се гнусятъ отъ тѣхното съдържание. . .

Отъ каквото становище, значи, и да погледнемъ на занимающия ни въпросъ щомъ като имаме прѣдъ видъ практически цѣли, разбира се, — единствено пѣти на взаимнитѣ отстъпки, на достоѣпния компромисъ, ни се показва за най-благодаренъ и най-изходенъ. Ето защо ние него сме проповѣдали винаги, на него укаваме и днесъ. Ето защо тѣй искрено и дълбоко се възмутихмъ ние отъ оно-

отъ 175 члена, върху полицейскитѣ надзоръ въ кралевскитѣ градини. Тоя правилникъ е събранъ на 43 тѣ прикази, издадени отъ 25 години насамъ. Въ него се говори за испиждане на лоше облѣчени людѣе, за скитающи се кучета, и пр. и пр. Има само, единъ новъ членъ, (37-й) който се прибави, по настояване на почитаемий баронъ. Ето го:

Никой санеръ не ще се приеме въ кралевската градина, ако не бжде снабденъ съ свидетѣлство за благонадеждностъ и че му е позволено да се ожени. Свидѣтелството да е издадено отъ полковий командиръ на санера, да е обгербувано и да носи казионний печатъ, споредъ закона.

— Защо това? попита Зюмбюланъ.

— Господарю, това е удовлетворение дадено на морала; барона ще ви обясни. . .

— Дайте, дайте, каза принца, азъ ще подпиша по довърне.

И съ трѣскавична бързина той подписа, безъ да гледа, всичкитѣ книжа, които ху бѣше прѣдставилъ главний министръ. Когато, най сетнѣ, се махнъ тоя купъ книжа, Зюмбюланъ си въздѣхна, и извика съ радостта на ученикъ, когото отпращатъ за ваканция: „Господа, ауденцията се прекратява: сериознитѣ работи се отлагатъ за утрѣ!

ГЛАВА V.

Адвоката Бърборанинъ учи Зюмбюлана на играта: политическо краснорѣчие въ петнадесетъ точки.

„Да поговоримъ свободно, продължи младий принцъ, Както виждамъ, искусството да управляваме много прилича на искусството да се разигравагъ кукли. Всичката тайна се състои въ това да привързавашъ навсѣгду невидими нишки и да ги истегляшъ, когато трѣба.

— Господарю, извика барона съ растреперанъ гласъ,

ва нерационално и гламово разрѣшение на офицерско-емигрантския въпросъ, което се прокара съ законитѣ отъ 21 Декемврий 1896 година, и което има тенденцията да бжде *наложено* на емигрантитѣ, не само противъ тѣхната воля и съгласие, ами и противъ всѣкаква политическа логика и здравъ разумъ...

Общанието ни дадено въ по-миналия брой на „Законность“ ще се постараямъ да изпълнимъ въ една послѣдующа статия. . .

Какъ по отношенията ни съ Россия.

(Продължение отъ брой 22).

Но търговскитѣ отношения могатъ да вирѣятъ и по-чиватъ на ягкъ фундаментъ само тогава, когато тѣ сж взаимни. Пита се сега, като какви стоки ний можемъ и ще трѣбва да купуваме въ Россия. Прѣди всичко, всѣкакъвъ видъ не обработени кожи, гйонове, вѣжа, захаръ, разни басми, ленени платна, сурово желѣзо, материали за нашитѣ желѣзнопѣтни линии, сапунъ, спиртъ, петролеумъ, риба, хайверъ и пр. Всичкитѣ тѣзи нѣща, макаръ че се добиватъ и у насъ, но тѣ се явяватъ второстепенни артикули, които може би и не заслужаватъ да се произвеждатъ. За насъ напр. е много по-сгодно да купуваме отъ руситѣ басми и желѣзо и да имъ продаваме вино и тютюнъ, отъ колкото да се мѣчимъ да произвеждаме тѣзи продукти въ България, гдѣто тѣ ще ни излизатъ много по-скъпи. За насъ така сжко е много по-сгодно да купуваме горнитѣ прѣдмети отъ Россия, а не отъ Австрия, или другадѣ, гдѣто тѣ въ резултата излизатъ и по-скъпи и по-лоши. Съ една рѣчь, ако ний оставимъ своитѣ прѣдразсѣдци и потърсимъ да завържемъ сериозни търговски сношения съ Россия, ний ще намѣримъ тамъ единъ твърдъ сгоденъ пазаръ както за продаване, тѣй и за купуване. Обаче за това нѣщо се изискватъ прѣди всичко нормални дружественни и стабилни политически отношения. Ако ний да се радвахме на такъвъ отношения, то нѣма съмнѣние, че намъ ще се прѣдоставятъ въ Россия и съответствующитѣ понижени митнически тарифи, които да ни дадатъ възможностъ да конкурираме съ другитѣ си съперници. Въ замѣнъ на това, разбира се, и ний ще трѣбва да направимъ такъвъ тарифни отстъпки, но нашата жертва ще бжде много по-малка, тѣй като ний повече се нуждаемъ отъ Россия, отъ колкото тя отъ насъ. Суммата на нашия експортъ съ връме може да порастне до нѣколко десетки и стотини милиони левове, а импорта ни изъ Россия ще бжде сравнително ничтоженъ, тѣй като нашитѣ нѣколко продукта ще се продаватъ на едно тържище, което има 120 милиона купувачи, а рускитѣ продукти ще се купуватъ само отъ 3—4 милиона български купувачи.

Врѣмената на фритредерството и на „laissez-faire laissez-passer“ въ економическата областъ се минаха безвъзвратно. Сега вече е очевидно и за дѣцата, че икономическитѣ отношения и въпроси не се създаватъ и рѣшаватъ сами, а се регулиратъ отъ съответствующитѣ компетентни власти. Слѣдователно, да чакаме щото сами по себе си да се създадѣтъ извѣстни благоприятни економически отношения между насъ и Россия ще рѣче да ги не дочакаме никога. Не, ний мислимъ, че и Народното Сѣбрание и правителството трѣбва да помислятъ сериозно върху това и да взематъ инициативата за да се създаде единъ по-лесенъ и правиленъ търговски обмѣнъ съ Рос.

позволѣте ми да поплажъ отъ радостъ и въсхищение. Вий спредѣлихте съ една дума административната политика, единичката политика която е достойна за това име. Никога никой не е направилъ по хубаво и по справедливо сравнение.

— И азъ покорний Ви, съмъ на сжщото мнѣние, каза Всебърковичъ, само тукъ сцената е толкова обширна и актьоритѣ сж толкова много и тѣй подвижни, щото надѣволята, която командува, трѣбва даима хиляди рѣцѣ, които да се покоряватъ.

— Вий забравате, каза любезно принца, че трѣбва и разумни и мѣдри лица за освѣтляване тая млада вода: азъ това не ще забравямъ. Благодаря ви за съвѣтитѣ и поддржката що ми давате. Азъ скръбъ само за това, че господинъ рицаря Бърборанинъ много мълча. Та не ни позволи да чуемъ тоя краснорѣчивъ гласъ, който всѣхитява ланимухитѣ.

— Господарю, отговори Бърборанинъ, ставайки и обръщайки стола си тѣй, щото да си направи отъ него трибуна, азъ никога не говоря въ Министерскитѣ съѣтъ. Всичко, което става тука не се отнася до мене ни най-малко, азъ не чуехъ нито дума отъ разискванията.

— Но, каза принца малко смаянъ, не ли ще има, да защитавате вий тѣзи закони прѣдъ нашето народно събрание?

— Безъ съмнѣние, Господарю, подвзе Бърборанинъ, именно за това азъ никога не се грижа да узнавамъ, за какво говорятъ законопроектитѣ. . . то би азъ, прибави той като крѣщеше съ всичката сила на гърдитѣ си и удрише бържъ по гърба на стола, ако бѣхъ билъ азъ съвършено съгласенъ съ мнѣнието на министра, който предлага тѣзи законопроекти какво можеше да се случи? Ако министръ промѣнеше мнѣнието си, азъ бихъ билъ отъ това толковъ смаянъ, щото би се побъркали съвѣтъ концитѣ на монитѣ доводи.

(Слѣдва).

ПОДЛИСТНИКЪ

ПРИНЦЪ — ПАЛЕ.

(Отъ Edouard Laboulaye).

(Продължение отъ брой 22).

Премията на краснорѣчието ще е едно слово върху тоя прѣкрасенъ въпросъ: *кой народъ е днесъ изривий на земята*. За премия върху поезията, прѣдлага се единъ разговоръ между двама пастири;

За новата звѣзда, която свети лжчезарно на небето на Ланимухия.

Вий не сте благодаренъ! извика барона. Вий си играете съ огъня, вий сте революционеръ, безъ да го знаете, такива революционери сж най-лоши. Опасността не е въ прѣдложената тема; а въ сѣрбеля да се пише, който вий присаждате въ суетливий народъ. Вий безчестите невинността и простотата, тѣзи обикновени другари на невѣжеството. Вий пасърдчавате любопитството, лукавството, знанието, които влѣкатъ слѣдъ себе си хитростта, самохвалството и непокоряването. Въ една добръ нарѣдена страна, каква нужда има отъ тѣзи книжевни възбуждания? Трѣбватъ само земеделци, чиновници и войници.

— Свърши ли се засѣданието? попита Зюмбюланъ, вече уморенъ.

— Не, Господарю, отговори Всебърковичъ; ролята на единъ монархъ е много по-тѣжка, отъ колкото Ваше Величество прѣдполага. За поддържане въ добро здравие тоя боленъ народъ, не сж много четиридесетъ хиляди закони или укази на година. Но Ваше Величество може да съкрати тоя трудъ, като се уселни на нашето благоразумие и приеме да подписва безъ да чете докладитѣ и указитѣ, които прѣдставлявамъ на Вашето мѣдро и свѣтло рѣшение. Ето напр., единъ малкъ правилникъ, състоящъ

сия, и по този начин постепенно да си добием тамъ оня естественъ пазаръ, който въ бъдеще ще послужи като основа за нашето економическо процъветаване. Повтаряме, че и въ тази областъ ний се нуждаемъ отъ Россия повече, отъ колкото тя отъ насъ, та намъ прилича да вземемъ инициативата, като се явимъ съ своитѣ благоприятни тарифни предложениа първи, а не да чакаме да дойдатъ московскитѣ търговци на крака за да търсятъ нашитѣ стоки. Ето, споредъ насъ, областта, гдѣто едно искрено и народно правителство може да прояви широка дѣятелностъ, която ще се окупи съ неисчислими блага за отечеството въ бъдеще.

Другата сфера, гдѣто може да се завържатъ сгодни за насъ отношения, е областта на финансово-кредитнитѣ операции. България, като страна съ голѣми естествени богатства, но безъ едри капитали и капиталисти, се нуждае отъ външни заеми. До сега ний сме правили такъвъ въ Европа и прѣимуществено въ Австрия, гдѣто въ средне плащаме около 6%. Всичкитѣ наши дългове до сега възлизатъ до 200 милиона лева и ний плащаме годишна лихва около 12 милиона лева. Между туй, ако ний направимъ своя заемъ съ съдѣйствието и гаранцията на Россия, то можали бихме да имаме тѣзи пари съ 4½—4% и по този начинъ въ годината щѣхме да плащаме на два милиона лева по малко лихви. Но това е каква въ морето въ сравнение съ облагитѣ, които ний бихме добили, ако можахме да привлечемъ въ страната русекитѣ банки за да опериратъ у насъ. Въ Россия най обикновенитѣ ипотечни заеми не се правятъ по сжко отъ 5½—6%, а банкитѣ приематъ влогове съ 4—5%. У насъ влоговетѣ се приематъ съ 6—7%, а ипотечнитѣ заеми въ неправителственитѣ учреждения достигатъ до 8—10%. Причината на това е очевидно откъснатието въ отечеството ни на едри капитали. При такъви условия, разбира се, не може да процъветаватъ и търговията и промишлеността, за които ефтинитѣ кредити сж така сжщо необходими, както насжщия хлѣбъ на работника. Ето една отъ главнитѣ причини за бавното развитие на нашата търговия и промишленостъ. Друго би било зрѣлището, ако да можахме да нажѣримъ потребнитѣ капитали съ по ефтини проценти, а това може да стане само въ Россия. Слѣга само русекото правителство да се убѣди въ ягкостта и неизмѣнността на нашитѣ дружески политически отношения къмъ него, и тогава по единъ неговъ сигналъ само, ще се появятъ нужнитѣ капитали изъ Россия въ България и изведижъ ще дадатъ единъ силенъ импулъс на всичкия ни икономически животъ. Въ Россия има десетки едри кредитни учреждения, които съ удоволствие биха разпространили своитѣ операции и въ България, стига само да бждѣтъ увѣрени, че единъ день нѣма да се възобновятъ онѣзи чудовищно-враждебни политически отношения, които сжществуваха при Славянофилитѣ, и че тѣзи отношения нѣма да побъркатъ на нѣкоя друга функциониратъ. За да може обаче да стане всичко това, изисква се въ сжщото: едно искрено и твърдо рѣшение да се държимъ за винаги въ най дружески политически отношения. Изисква се, щото това рѣшение да не бжде само голи думи и да не се изразява само съ служение на молебни и испращане на телеграмми, а да бжде оформено съ правила и ясно формулирани търговско-политически договори. Ето една задача, достойна за едно патриотическо правителство, което го боли за интереситѣ и бъдещето на отечеството ни.

Z.

ВЪНКАШНА ХРОНИКА

Началото на новата година въ Италия и Австрия се ознаменува съ распусканieto на камаритѣ на тѣзи двѣ страни. Както подданицѣ на Кралъ Хумберта, тѣй и тѣзи на Императоръ Францъ—Иосифа сж повикани въ течението на идущия мѣсець да си избератъ нови народни прѣдставители. Избирателната борба и въ двѣтѣ държави общава да бжде много оживена и даже страстна. Особенъ интересъ прѣдставляватъ изборитѣ въ Австрия, гдѣто сега за първи пжтъ тѣ ще се произведатъ съгласно новия избирателенъ законъ, който до нѣкъдѣ разширява правата на населението, като урѣждава една нова (дета) избирателна коллегия (курія), която ще даде 70 души прѣдставители, избираеми, съ малки ограничения, по системата на всеобщото гласоподаване, нечувано до сега въ Цислейтания. По тая причина, вмѣсто 353 души депутати, бжджция австрийски рейхсратъ ще има 423-ма прѣдставители, евентуалната политическа боя на които занимава днесъ цѣлия австрийски печатъ. Очаква се въобще, че тѣй нарѣчената германската либерална партия ще бжде окончателно уничожена.

Обескуражени сж малко и антисемититѣ, които въ прѣдстоящата борба не ще иматъ на чело познатия свой шефъ Д-ра Люгера, тѣй като той заболялъ много сериозно и заминалъ да се лѣкува въ нѣкой юженъ зименъ курортъ.

Младо-турския комитетъ е адресувалъ тѣзи дни единъ меморандумъ до всичкитѣ високопоставени военни и граждански чиновници въ Цариградъ, съ който ги кани да се застъпятъ за едно радикално измѣнение на системата, по която се управлява злоупотребната отоманска империя. Комитетата заплашва, че, ако неговото искание не бжде изпълнено, той ще почне да „дѣйствува“.

Въ Атина миналата недѣля сж станали сериозни студентски смущения. Студентитѣ организували една демонстрация срѣщу професора Галвена, за да го накаратъ

да си даде отставката. Станало едно облъскване между тѣхъ и полицията, послѣствие на което имало единъ стражаринъ и двама студенти ранени. Университета билъ заетъ отъ войска сила, но студентитѣ, на брой около 1000 души, сж настанили вътрѣ въ зданието и не пуцали никого да влѣзе вътрѣ. Прѣдполагали даже да пощуватъ тамъ.

Атинската пресса осжжда едногласно поведението на „бунтущата се младежъ“.

ВЖТРЕШНА ХРОНИКА

Едно хубаво и до висока степенъ интересно допълнение къмъ нашитѣ уводни статии по офицерско-емигрантския въпросъ прѣдставлява писмото на единъ нашъ софийски приятель, което приехме вчерта и отъ което правимъ слѣднитѣ извлечения:

„Народното Събрание провъзгласи една амнистия, отъ която никой не се не нуждаеше и опрѣдѣли нѣкакви пенсии, отъ които, вѣроятно, ни единъ емигрантинъ не ще пожелае да се възползува. Що се отнася до въпроса за приеманieto на служба емигрантитѣ, то въ събраниято Военния Министръ заяви, че тоя въпросъ съставлява прерогатива на Княза, т. е. че не е тѣй да се каже, компетентно събраниято да се занимава съ него, за това министра моли послѣдното да не зачеква тая материя, а да я прѣдостави исклучително на усмотрѣнието на Княза и правителството.

„Депутатитѣ тѣй и направиха. При туй ни на едно отъ тѣхъ не дойде на умъ, че Събраниято е у насъ всенния контролъ въ управлението и че то има право да търси смѣтка за всичко, което вършатъ, или мислятъ да вършатъ министритѣ. Ни на едно не дойде на умъ да се поинтересува да узнае, какво мисли правителството, или поне Военния Министръ по зачислението на емигрантитѣ въ войската, и, ако такова нѣщо се има прѣдъ видъ, то по кой начинъ мисли полковникъ Ивановъ да извърши това зачисление. Такова едно запитване можаше и трѣбваше да се направи, и то щѣше да накара Министра да се искаже по въпроса за да може всеки единъ, а че и самото събрание, което ужъ е **русифилско**, да види да ли има причини да се радва и да бжде доволно, или не. Но повтарямъ, ни на едно отъ депутатитѣ това не дойде на умъ, и сжщественната частъ на емигрантския въпросъ т. е., назначението имъ въ армията, се потѣпка и отритна на заденъ планъ.“

„Но ако отъ дебатитѣ, станали въ Нар. Събр. по законитѣ за амнистията и пенсиятѣ не можа да се узнае, какво мисли правителството, или по добръ Военния Министръ по зачислението на емигрантитѣ, то отъ други, не помалко достовѣрни източници, човѣкъ може да си състави едно доста ясно понятие по въпроса. Най-напрѣдъ, нѣколко дни прѣди разглежданieto на законитѣ за амнистията и пенсиятѣ отъ събраниято, Военния Министръ е събиралъ всичкитѣ по-видни офицери отъ тукашния гарнизонъ и отъ провинцията, и като имъ заявилъ че емигрантския въпросъ е разрѣшенъ тѣй, както го изискали интереситѣ на армията, добавилъ че ще бждѣтъ зачислени *на общо основание* обратно въ армията *само ония офицери, които още се числятъ въ руската армия*, и за които ужъ била настоявала Россия. По думитѣ на полковника Иванова въ това число *не влизали бившитѣ емигранти*, които вече сж се завърнали въ България. Той прѣдложилъ на събраниятѣ да зематъ всички мѣрки, да не би изъ армията да се повдигнатъ нѣкои гласове противъ тоя проектъ, който се оправдавалъ отъ висши държавни съображения. . . И тѣй, по увѣрението на самия воененъ министръ, излиза, че той мисли да разрѣши емигрантския въпросъ тѣй: *да приеме и зачисли на служба само ония офицери, които още до днѣсъ сж на руска служба*, като сжщеврѣменно имъ признае и врѣмето, прѣкарано въ рѣдоветѣ на руската армия. Ще ли обаче имъ се даждѣ съответствующитѣ **чинове** е още въпросъ. Може би и да даждѣ по нѣкой чинъ, на нѣколцина, но Министра общалъ да направи това *само въ краенъ случай*, като гледа въобще да се признае русеката служба на емигрантитѣ само при опрѣдѣлене размѣра на пенсиятѣ имъ. *Всичкитѣ други офицери бивши емигранти, които не сж ходили въ Россия, или които не завари на руска служба то ва рѣшение, безусловно нѣма да бждѣтъ приети въ армията*, а приетитѣ вече ще си изслужаватъ чинове и пенсии на общо основание.

„Нѣкои наши приятели, които лично сж говорили съ Подков. Иванова, потвърждаватъ всичко горѣизложено по такъвъ начинъ, щото за мене не остава никакво съмнѣние въ неговата истинностъ. Отъ тукъ слѣдна прочее, че Министра въ душата си мрази всичко емигрантско и всеки емигрантинъ, че той въобще не би желалъ да приеме на служба никого и че ако, „скрѣпя сердце“ се рѣши да направи малки отстъпки въ отношение *на нѣкои само лица*, той ще го направи отъ нѣмайтѣ кждѣ. При всичко това, до колкото положението и силитѣ му позволяватъ, той ще ограничава и обрѣзва всичко, а, слѣдователно ще се помжчи да нахвърни правата на всеки единъ емигрантинъ. Лично азъ не мога да си прѣдстава по несъстоятелно и

*) В. на Ред. Ние не сме твърдѣ съгласни тукъ съ нашия дописникъ, защото знаемъ, че подобно едно запитване е било направено да военния министръ отъ г. Н. Цановъ (Вид. Народ. Прѣдст.) но, както и много други запитвания, то е останало безъ отговоръ.

по несправедливо рѣшение на емигр. въпросъ. Първо, то нѣма да удовлетвори никого. Въ Россия вѣроятно ще прѣдизвика само едно раздражение и твърдѣ не приятно чувство, защото тамъ ясно ще видятъ, че, на мѣсто откровеностъ и сърдечностъ, тукъ у насъ, се стараятъ да хитруватъ и да играятъ на въже. Второ, каква е тая удивителна сиправедливостъ: едни емигранти ще бждѣтъ приети и, може би, даже повишени до нѣкъдѣ, а за други — по съвършено случайната причина, че не служали дѣсь въ Россия, — вратата на армията ще останатъ затворени на всегда. За това азъ не вѣрвамъ че туй е послѣдното слово по трѣйливия емигрантски въпросъ, който очевидно ще изяде главитѣ на нѣколко още министри, до като се намѣри единъ човѣкъ по-малкъ партизанинъ и по-малкъ врагъ на емигрантитѣ. . . .

„Слушамъ че много отъ запаснитѣ офицери биле подали прошения за постъпване отново на служба. Въ това число биле, казватъ, г. г. Тантилова, Николаевъ, Добри Петковъ и пр. Ще ли ги приематъ не зная, но мисля че нѣкои отъ тѣхъ ще приематъ. Тѣй напримѣръ, говори се, че на бившия воененъ министръ, Саввова, му прѣдлагали за вѣдването, на офицерския курсъ въ София, но той искалъ непрѣменно Военното Училище. Възможно е да приематъ и генералъ Николаева защото, вѣрвамъ, че полковникъ Ивановъ ще го поддържа съ всичкото си министерско влияние. Тѣй сжщо вѣроятно ще приематъ още нѣкои офицери, а може-би и всички, които сж напуснали армията не по политически причини, само и само да се захлупятъ нѣкои и други ваканти мѣста, на които биха могли да претендиратъ по-личнитѣ емигранти.

По поводъ на антрефилето, помѣстено въ миналия брой на нашия вѣстникъ, относително приходитѣ, които застрахователното дружество „България“ получава отъ кжщата на Блумберга, куена за 90 000 лева, получихме едно писмо отъ нѣколко души дружествени акционери, въ което ни увѣряватъ, че сжкпата и прѣсжкпата тжзи кжща не само не донася никакви приходи на Дружеството, ами, наопаки, нищо друго освѣтъ чистъ „зараръ“ не му струва. За да не нарушимъ общанието, което дадохме миналия пжтъ, ние ще почакаме още седемъ дена, до като се обади почитаемия управителенъ съвѣтъ на Дружеството, па тогава ще публикуваме исцѣло, както писмото на почтенитѣ акционери, тѣй и **смѣтката**, която се ангажирахме да направимъ.

Прѣдъ видъ на това че общото събрание на акционеритѣ наближава, нашитѣ дописници, отъ страхъ да би и тая година да имъ се отнема думата, както лани, ни молятъ да обърнемъ вниманието на акционеритѣ на Дружеството върху необходимостта, щото за прѣдстоящото общо събрание да се поиска отъ правителството да испрати единъ свой делегатъ, който да слѣди за правилния вървежъ на дебатитѣ въ събраниято, та, подъ неговото покровителство, г. г. акционеритѣ да могатъ по-сжмо и по-енергично да защищаватъ своитѣ интереси. . . .

Като изпълняме тжзи просба на своитѣ дописници още отъ сега, ние си резервираме правото да се повърнемъ и кажемъ своето слово по-нататкъ. . . .

Ако вѣрваме на „Български Търговски Вѣстникъ“, тѣзи дни щѣлъ да се открие въ нашия градъ единъ клонъ отъ Киевската търговско-индустриална Банка, за директоръ на който билъ вече назначенъ г. Д. Любовски (зетъ на г. Стоилова).

Пишатъ ни отъ София, че, прѣди нѣкой и други день, българското правителство, съставено все отъ отборъ дипломати, като г. Стоилова, г. Гешева и г. . . . Н. Бенева, е било до толкова разваляло своитѣ отношения съ чуждестраннитѣ прѣдставители въ столицата, щото дойена на тѣзи прѣдставители, белгийския консулъ г. Пети де Тоже, билъ дори скѣсалъ своитѣ сношения съ кабинета. Напослѣдъкъ, обаче, недоразумѣнията сж биле изгладили и прѣкъсенатитѣ сношения биле възстановени, макаръ и съ доста сжмна цѣна. Говорело се за нѣкакво **извинение** отъ българска страна. . . . Повече подробности за сега ни липсватъ. Полученитѣ же софийски официозни вѣстници както винаги, и жбѣ не обѣлватъ да кажатъ, каква е работата. . . .

Въ софийскитѣ военни кръгове се говорело, че слѣдъ нѣколко дни щѣли да се състоятъ слѣднитѣ разжѣствания: полковникъ В. Винаровъ щѣлъ да бжде назначенъ за началникъ на прѣславската, а полковникъ К. Ботевъ за такъвъ на сливенската пѣхотна дивизия. Полковникъ Мечковъ пъкъ, който сега командува първата, щѣлъ да мине въ София като инспекторъ на пѣхотата. Други нѣкои слухове, които се носятъ по тѣзи и тѣмъ подобни военни назначения и зачисления, читателитѣ ще намѣрятъ въ първото антрефиле отъ дѣшния ни брой.

Завчера, на 16-й того, въ русенския окръженъ сждъ се гледа дѣлото, заведено срѣщу нашия отговоренъ редакторъ, г. Д. Коларовъ и срѣщу печатара на вѣстника ни, Д. Дроблякъ, за нарушение членове 5 и 7 отъ закона на печата. Обвинението прѣдъ сжда се поддържаше отъ прокурора г. В. Рашеева, а защитата—отъ вѣстнитѣ адвокати: г. г. Г. Канчевъ, Ив. Бѣлиновъ и Д-ръ П. Стайковъ. Сждѣтъ осжди обвиняемитѣ на по 25 лева глоба всеки единъ.

Отъ София телеграфиратъ въ европейскитѣ вѣстници, какво българското правителство си било обезпечило едно

КОМПАКТНО МНОЗИНСТВО, което щѣло да гласува австро-българския търговски договор безъ затруднения.

Ние никога не сме се съмнявали въ това, но се чудимъ и мислимъ, какъ г. Стоиловъ си е позволилъ да пусти отъ сега такава една телеграма отъ София, когато договора стои още заключенъ въ чекмеджето му и прѣдставителитѣ, волята на които той прѣдрича днесъ, не сж го нито видѣли

Ново-назначения помощникъ на началника на 5 п. дунавска дивизия, полковникъ Фурнаджиевъ, който, както е познато, замѣстива прѣведения на сжщата длѣжностъ въ Виддинъ полковникъ Черепова, е пристигналъ завчера въ града ни и е заемъ своята нова длѣжностъ.

Поради лошото и непостоянно врѣме, пощитѣ напослѣдъкъ много забавляватъ. Вчера и завчера пощитѣ отъ София и Пловдивъ пристигнаха съ едно забавляване отъ 24 часа.

Обръщамъ вниманието на читателитѣ си върху статията „Пакъ по отношенията ни съ Россия“, която се завършва въ днешния брой на „Законность“. Въ нея тѣхъ намѣрятъ много интересни и правдивы работи, съ които у насъ почти никой не се занимава

ИЗЪ ВѢСТНИЦИТѢ И СПИСАНИЯТА

Както по офицерско-емигрантския, тъй и по въпроса за търговския договоръ съ Австро-Унгария, официозния „Миръ“, спорѣдъ както вече не веднѣжъ сме писали, не е казалъ още ни една свѣтна дума. Въ послѣдния си брой, като се мжчи съ слѣдната фраза:

Ония недовольници, които намиратъ причини да го (правителството) обвиняватъ, че не дѣйствувало **съвсѣмъ открито** по извѣстни въпроси,

да оправдае своето зловѣщо мълчание, „Миръ“ вече продумва по търговския договоръ, но, не съ своитѣ уста, които Богъ, очевидно, му е далъ да мълчи, а не да говори, ами съ устата на почтенѣйния В. В. Комаровъ редактора на в. „Свѣтъ“.

Простота, яснотъ и явни ползи, които се прѣдоставятъ на България, съставляватъ неговата (на търг. договоръ) основа, казва г. Комаровъ.

Мжчно е, разбира се, да се спори по такива въпроси съ г. г. В. В. Комарова и Д. К. Попова, тъй като и двамата получаватъ вдхновение отъ едно и сжщото мѣсто, къмъ което ние не можемъ дори да се приближимъ, но за насъ все пакъ би било интересно да знаемъ, отъ гдѣ и по какъвъ начинъ „простотата“, „яснотъта“ и „явнитѣ ползи“, за които говори в. „Свѣтъ“, сж станали достояние на единъ петербургски журналистъ, когато нито единъ отъ Българскитѣ народни прѣдставители не се е удостоилъ поне да види договора до днѣсь!

Странни, наистина, работи

Въ двѣ послѣдователни статии, посвѣтени на г. „Стоиловата амнистия“ и „офицерско-емигрантския въпросъ“, послѣдния брой на в. „Свѣтлина“, като разглѣдва всестранно законитѣ отъ 21 Декемврий 1896 година, дохожда до справедливото заключение, че и двата тѣзи законодателни акта сж прокарани прѣзъ камарата по съображения, близко засѣгающа на г. Стоиловия кабинетъ. Хубава, отговарѣдъ чете вѣстника и лично на г. министър-прѣдсѣдателя. Въ лицето на г. Стоилова, казва в. „Свѣтлина“.

Ние виждаме единъ унравникъ, който, като прикрива миналитѣ си прѣстѣпления задъ гърба на нещастнитѣ емигранти, не се причервява да ги нарича още **заблудени**, а себе си — **спасителъ**! Каква прония съ свѣстѣта!

Корави, но, за жалостъ, съвършенно заслужени сж тѣзи думи

Бѣдния г. Стоиловъ! . . .

Писма до Редакцията

До почитаемата редакция на в. „Законность“. въ г. Руссе.

Честъ имамъ да помоля уважаемата редакция на в. „Законность“ да благоволи и даде мѣсто въ колонитѣ на вѣстника си на слѣдующитѣ ми писма:

I.

Както е извѣстно, въпроса по българския кадастръ бѣ повдигнатъ въ нашия печатъ, нѣщо прѣди двѣ години, отъ г. Шишманова, върховенъ сѣдия, и ний бѣхме първи, които се опълчихме по този въпросъ, единствено само противъ въвежданieto у насъ на маджарски кадастри, теории, закони, правилници,

протоколи, комиссии и проч. изобщо, и въ частности противъ всеко маджарско военно и гражданско учено лице, което иска да ни ръководи като учител, инструкторъ и специалистъ, като мисляхме, че подобни, като капитана Весели, лица, ще има въ нашата доблестна армия съ десетини (поручици, капитани, майори, полковници и нѣколко генерали) които да знаятъ, ако не по-високи, то поне по-полѣзни за българското дѣло нѣща, спорѣдъ пословицитѣ. „Помогни си самъ; въ нужда Богъ ще ти помогне“.

Ний се опълчихме, и, струва ни се, успѣхме да възбудимъ духа у нашитѣ млади и пълни съ енергия военни инженери, които пъкъ отъ своя страна поколебаха авторитетността на г. Шишманова и Весели. Онова, що прѣслѣдвахме, ний до нѣгдѣ го сполучихме. Но г. Шишмановъ все още продължава да ни бомбардира съ черешови батареи, като си служи съ единъ языкъ, какъвто върховенъ сѣдия не трѣбва да употребява въ своитѣ полемически рецепти, рѣшения и научни реферати.

Ний по този въпросъ имаме още три писма, които, за жалостъ, „Юридически Прѣгледъ“, отказалъ да помѣсти въ списанието си, отъ страхъ, вижда се, прѣдъ редакторитѣ на „Юридическо Списание“, като върховни сѣдии.

Надѣвамъ се, че редакцията на в. „Законность“ нѣма да ми откаже въ тѣзи услуга отъ страхъ прѣдъ г. Шишманова, като върховенъ сѣдия и влиятелно лице мѣжду голѣмцитѣ, както и мене не ме е страхъ и както г. Х. не го бѣше страхъ да пише по сжщия въпросъ въ „Инженерското Списание“ № 4/96 год.

II.

По българския кадастръ

„Стѣдно намъ искати правды въ нѣмцѣхъ“.

(Судъ Любушинъ.)

Редакцията на „Юридическо Списание“ (книг. IV—V за Априлъ—Май и книга VI. VII. и VIII за Юний, Юлий и Августъ 1896 год.) пакъ се е рѣшила да издѣе изъ прѣдѣлитѣ на благоприличieto, какъвто подобава да държатъ юристи-редактори и върховни сѣдии (жреци (!) на Темида) въ своето своеродно по направление и тенденциозно по съдържание „Списание“, което се поддържа отчасти и отъ правителството — т. е. на гърба на данокоплатцитѣ, за да поддържа распустватостъта на злоязычитѣ сѣдии, редактори-издатели, да псува на тѣво и на дѣсно всекого у насъ, който би промѣвилъ дума за въ полза на народното право и битие, а не въ полза на маджаризма въ България! . . .

Тая чиновническа, превилгирована quasi — редакция се е завзела, во что би то ни стало, да изопачава цѣлѣта, какъвто ний и други прѣслѣдваме въ своитѣ писания въ „Юридически Прѣгледъ“ и другадъ по правовия битъ въ нашия животъ и народъ. Буквитѣ П. О. въ заблѣжкитѣ (стр. 247, „Юрид. Спис.“, кн. IV и V 96 г.) на г. Шишманова ся отнасятъ лично къмъ насъ, който сме противъ допущанieto на маджарски капитани да ни бѣдѣтъ учители и ръководители по кадастровото дѣло!

Да, ний знаеме, че у насъ се намѣрватъ още патриоти-писатели, които гонятъ българскитѣ офицери изъ България и не ги пушатъ да се завърнатъ по домоветѣ си изъ Россия, но не допускахме, че ще има мѣстни върховни чиновници, които да ратуватъ за допущанieto на маджарски офицери въ България! . . . „Испустни питомното, па иди гони дивото“ (нар. посл.). Нашитѣ изгонени офицери, като патриоти, желаятъ да се върнатъ да послужатъ на отечеството си, а г. Весели, вмѣсто да си остане у дома и да служи на своето отечество, иде да култивира нашето

Лично ний, може би, и да не сме противъ „алчущаго и жажущаго всякаго блага (?) Болгарии“ капитана, но ний, като славянинъ-православенъ, сме не само противъ капитани, но дори и противъ генерала маджарски, които би дошли въ нашето отечество, да боравятъ въ министерствата, учрежденията, царскитѣ палати и крѣпости на България. Какъвто и да бѣде австромаджарското военно лице, нему ще трѣбва да му бѣде въспрѣятствувано да изучава България, било на наши, било на негови срѣдства; защото „военното око сѣ военщина го вади“ и „на бивола око то все е въ просото“.

Веднажъ едно военно маджарско лице сж втъкне въ нашитѣ военни, граждански и финансови ар-

хиви, за изучаване нѣкакви си поземелни и данѣчни въпроси (крѣвнитѣ и потни органи на държавнитѣ доходи), то, сжщото лице, казваме, ще има официална поддръжка и възможностъ да изучи боевитѣ сръцства, крѣпоститѣ, искусствени и естественни, мостовѣтѣ, брѣговетѣ, рѣкитѣ, клисуритѣ, скалиститѣ, гористи мѣстности, положението на села, военни лагери, маршрути за пътуване, водопой, храни и всико, което му потрѣбва въ България. . . .

Но, ще ни кажатъ, па и казаха вече, че г. Весели билъ славянинъ (чехо-хърватинъ или сърбинъ) а не *хонведъ*! Нищо по-лоше отъ това! „Кой ти вавди окото? Братъ ми! За туй така дълбоко го вавдилъ! (нар. посл.)“. Зеръ единъ чехъ, сърбинъ или хърватинъ може да ни бѣде доброжелателъ, искренъ и откровенъ, само защото е такъвъ? Не трѣбва да се забравя, че г. Весели принадлежи на унгарската армия, клѣлъ се е да бѣде вѣренъ до послѣдния капъ крѣвъ на маджарското знаме, което се развява изъ славянскитѣ земи и крѣпости: Хърватско, Босна, Славония, Банатъ, Седмоградие и пр. Такъви славянски патриоти бѣхъ и *Омеръ Паша* и *Чайковски* и т. н. хора ренегати, истурчени католици, и какво отъ тѣхъ добро за робитѣ славяни въ турската Пустини ти маджарина въ България, та ще го изгонимъ тогава, когато го изгонятъ изъ Босна, Херцеговина и изъ другитѣ славянски земи, както едно врѣме, прѣди вѣкове, съ голѣми жертви, български войвода *Новакъ* едвамъ можа да го изгони изъ Виддинъ.

П. В. Оджаковъ.

Редакцията на в. „Законность“ имъ безотлагателна нужда отъ една фотографическа картичка на застрѣления, за участие въ русенското въстание прѣзъ 1887 година, поручикъ Кожухарски. Умоляватъ се опѣзи наши читатели, които биха имали подобна картичка, да благоволятъ и ни я испроводятъ незабавно. Слѣдъ като си послужи съ нея, редакцията ще я повърне на притѣжателя съ най-голѣма благодарностъ.

Седмата годишнина на списанието МИСЪЛЪ,

която захваща отъ идущия Януарий, ще се редактира въ сжщия духъ, както и истеклата шеста годишнина. Въ политическия дневникъ и за напредъ ще се обещаватъ общественно-политическитѣ събития безъ никакви партизански тенденции, безъ никакво пристрастие къмъ отдѣлни лица или партии.

Премия за VII-та година: *Зовѣщанieto на Визиря или Философия на Мракъписнето*, отъ Ст. Михайловски, сатирическа поема (объемъ 3 — печ. коли).

Освѣтъ тая премия, новитѣ абонати получаватъ *Политическия Дневникъ* на „Мисълъ“ за мѣсецитъ Окт., Ноемвр. и Дек. 1896 г., — на объемъ тоже около печ. коли.

Абониранieto на „Мисълъ“ става само въ прѣдплата. Нашитѣ редовни досегашни абонати получаватъ безъ прѣдплата само I-та книжка. Отъ туй правило нѣма да се правятъ никакви отстъпки, а безъ такова правило не е възможно да се тури край на тая срамна необходимостъ: — на корицитѣ на всека книжка да се молятъ недосѣтливи или недобросѣвѣстни абонати да си платятъ дълга.

Това правило се отнася и до всички дружества и офицерски събрания.

Списанието ще излиза на 15-й всеки мѣсець (освѣтъ Юлий и Августъ), въ объемъ отъ 5 до 6 коли. Цѣната остава сжщата: 10 л. за България, 12 л. за чужбинъ.

Настоятелитѣ получаватъ за всеки 7 абонаментъ по едно годишно течение. *Народнитѣ учители, студенти, юнкери и ученици* се ползватъ съ 2 лева отстъпка, само когато се абонираатъ *скупомъ*, най малко 8-на, и то направо въ Ред. или Админ. Никакви лица не сж приети.

Умоляватъ се приятелитѣ на списанието стуватъ за неговото распространение, особено нашата младежъ.

I-та кн. отъ VII г. се праща безплатно който я поиска.

Отъ книжарницата на Хр. Олчевъ 1